

Кой кждето бе заваренъ, отъ незапомнениа до днесъ-стихиенъ артилерийски огънь, тамъ си остана. Почна да се свечерява въ очакване намаляване на огъня, или както това ставаше до сега, да се прекрати. Но врагътъ вмѣсто да удовлетвори нашитѣ очаквания и ни даде възможность да се поразшаваме, засили още повече стрелбата. Ревътъ на стотицитѣ орждия се слѣ въ едно непрекъснато бубутение, а трѣсъкътъ на снарядитѣ и минитѣ разтърсва планината, която обвита въ черенъ саванъ отъ димъ, прѣстъ, камани и части отъ тѣла, стене отъ болки. Цѣлата позиция разривана, заривана, сѣлитѣ рушени, защитницитѣ приковани на мѣстата си, очакватъ врага. Всички знаятъ, че нападението е неминуемо и че то ще бжде не като досегашнитѣ. Почти цѣлия день се наблюдава голѣмото оживление задъ неприятелскитѣ позиции. Маса пехотни части идатъ отъ нѣкъде и се концентриратъ въ резерва на защитата. Коне, камили и мулета, съ подвози на припаси и муниции идатъ на кервани; стоварватъ се подвозитѣ и пакъ се връщатъ. Нови и нови десетки орждия, подъ покритието на урагання огънь и нощъта, се изнасятъ близо до позициитѣ.

Положението ни става неудържимо. Огнената стихия залива съ своето разрушение и смъртъ удържалата толкова нечувани атаки наша позиция, въ която сѣнцитѣ отъ борцитѣ и тѣхнитѣ духове — призраци — пазятъ съ бодростъта на бързация да стигне въ живота. Телефонитѣ брѣмчатъ, донася се назадъ въ тила за положението и се искатъ силни подкрепления и муниции. Отъ тамъ отговарятъ.

— Нѣма хора. . . Колкото за муниции, съ каквото разполагаме, пращаме подвози. . .

— Нѣма! Колкото имаме! — Това не е казано само днесъ, то бѣше вчера и завчера, ще бжде и утре. Ние нѣмаме: нито хора, нито муниции.

Биемъ се по цѣлия Балкански полуостровъ. Прѣснали сме се въ ефирни вериги отъ Адриатика презъ цѣла Македония та до Орфанския заливъ, а на северъ нечути боеве и борби за сломяване на Руския колосъ и некаджрнитѣ власи.

Какво ще правимъ?!